

9. neděle v mezidobí C

*Kdybych ještě i teď chtěl být pěkný u lidí,
nebyl bych Kristovým služebníkem/služebnicí.
(Gal 1,10)*

První čtení

1. Královská 8,41-43

Šalomoun se modlil v chrámě: "Vyslyš, Hospodine, i cizince, který není z tvého izraelského lidu, jestliže přijde z daleké země kvůli tvému jménu – neboť uslyší o tvém velikém jménu, o tvé mocné ruce a o tvém napřaženém rameni – jestliže přijde prosit do tohoto domu, vyslyš ho v nebi, v místě, kde přebýváš. Učiň všechno, o co tě bude cizinec prosit, aby všechny národy země poznaly tvoje jméno, aby se tě bály jako tvůj izraelský lid a aby poznaly, že byl tento dům, který jsem vystavěl, pojmenován tvým jménem."

Druhé čtení

Galatánům 1,1-2.6-10

Pavel, apoštol (ustanovený) ne od lidí, ani prostřednictvím nějakého člověka, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce, který ho vzkřísil z mrtvých, a všichni bratři, kteří jsou se mnou, galatským církevním obcím. Divím se, že se od toho, který vás povolal v Kristově milosti, tak rychle uchylujete k jinému evangeliu. Ale to naprosto není nějaké jiné (evangelium)! To vás jen jistí lidé matou a rádi by překroutili evangelium Kristovo. Ale i kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásali evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet! Co jsem řekl, opakují ještě jednou: Hlásá-li vám kdo evangelium odchylné od toho, které jste přijali, buď proklet! Snažím se teď, abych si získal přízeň u lidí? Anebo u Boha? Což se ucházím o to, abych byl pěkný u lidí? Kdybych ještě i teď chtěl být pěkný u lidí, nebyl bych Kristovým služebníkem.

Evangelium

Lukáš 7,1-10

Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna. Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: "Je toho hoden, abys mu vyhověl, protože má náš národ rád a

vystavěl nám synagogu." Ježíš šel s nimi. Když už nebyl daleko od toho domu, poslal k němu setník přátele se vzkazem: "Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu 'jdi', a jde, a jinému 'přijď', a přijde, a svému služebníkovvi 'udělej to', a udělá to." Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: "Říkám vám: Ani v izraelském (národě) jsem nenašel takovou víru!" Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdráv.

K zamyšlení

Jak často jsme se modlili tato slova: "Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena."? Tato slova patří všem, kteří v katolické víře vyrostli. Aniž bychom si to uvědomovali, jsou to možná nejdůvěryhodnější slova v Bibli. Tato slova, která se modlíme každou neděli před přijímáním, dnes vyslovuje římský setník, který v evangeliu prosí Ježíše o pomoc a uzdravení jeho těžce nemocného služebníka. Do dnešního dne jsou tato slova přítomná v liturgii, když se modlíme: "Pane, nezasloužím si..." Na rozdíl od ostatních proseb, které známe z Bible, není v tomto příběhu hlavním sdělením uzdravení/vyléčení nemocného služebníka, nýbrž smýšlení římského setníka.

Jeho postoj udivuje i Ježíše. Tento text je jediným v evangeliu, který hovoří o tom, že Ježíš někoho obdivuje. Slova a jednání tohoto člověka, který nepatří do židovského národa, tedy jinověrce, udivují do současnosti. Pro někoho představují úctu k židovskému náboženství – které není jeho vlastním – a jeho zákonům, neboť nechce přivést Ježíše do rozpaků tím, že by se musel poskrvnit návštěvou jeho domu. Pro jiné výrazně prosí za svého služebníka a tím se stává zářivým příkladem lásky k bližnímu. Co ale nejvíce udivuje – a spolu s oběma ostatními fakty Ježíše uvádí do úžasu – je jeho neuvěřitelná důvěra v Mesiáše, jeho víra a jeho hluboké přesvědčení, že Ježíšovo slovo je tak mocné, že samo o sobě je schopné na dálku uzdravit jeho sluhu.

S ohledem na tento příběh vyvstávají otázky týkající se naší vlastní víry. Co pro nás znamená? Jak vážně ji bereme? Jak ji žijeme? "Pane, nezasloužím si..." – bereme ještě vážně a opravdově, co říkáme? Věříme v Ježíšovu moc, i když se také zdá, že není "pod naší střechou"? Kdybychom si byli plně vědomi toho, co se zde modlíme, kdybychom tuto velkou víru, toto vyznání důvěry, které se ztotožňuje v osobě římského setníka, vzali na sebe, poté bychom i my byli uzdraveni a požehnáni. Ještě jedno zamyšlení nám přináší dnešní evangelium: V jakém vztahu vidíme naši víru a víru ostatních? Bereme jejich víru vážně? Uznáváme ji, i když nepatří do našeho společenství, našeho kostela nebo dokonce, když nepatří do některé z oficiálních církví? Chodíme světem s otevřenými očima a ušima – a především s otevřeným srdcem – a vidíme víru a důvěru v Boží uzdravující a žehnající moc také tam, kde bychom ji nejprve vůbec nerozpoznali? Jsme připraveni podílet se na životních zkušenostech a skutečnostech těch, se kterými se každodenně setkáváme? Pokud ano, pravděpodobně nás víra některých našich současníků velmi překvapí.